

[Valdemar Thomsen.]

at et Erhverv paa denne Maade stiller Krav til Lovgivningsmagten, ja, saa maa man forstaa — og Fagforeningsrepræsentanter burde være de første til at forstaa det —, at naar Lønnen er ringe, for ikke at sige ussel, har de paagældende kun eet Sted at henvende sig, nemlig til den Faktor, der har Ansvar for den usle Løn, og under det bestaaende System er denne Faktor for Landbrugets Vedkommende Regering og Rigsdag. Nu venter Landbruget formodentlig, at Statsministeren gør Alvor af sit Tilsagn om, at ærligt Arbejde skal betales med en anstændig Løn. Landbruget har ventet i 10 Aar, og det kommer ikke an paa Dage, men der er ogsaa Grænse for Taalmodigheden.

Foreløbig trøster Regeringen sig aabenbart med, at Landbrugets Forrentningsprocent er steget en Smule, og ser helt bort fra, at den tilsyneladende bedre Forrentningsevne for en Del skyldes, at de bogførte Værdier er nedskrevet, og det er naturligvis en bekvem Maade at bedre Forholdene paa, men det er ikke just smertefrit for Landbruget. Landmændenes Egenkapital er i de fleste Tilfælde tabt og de sammensparede Penge brugt til at betale de Terminsrenter med, som Bedriften ikke kunde bære. Forholdet er, at Landbrugets gennemsnitlige Forrentningsprocent siden Kronens Parifering kun har været 2,15, og da den reelle Rente ligger omkring ved 5 pCt., har Landbruget i hele den Periode taget under eet været en stor Underskudsforretning, det er Udtryk for en økonomisk Uligevægt af en saa alvorlig Karakter, at der nødvendigvis nu maa gøres noget alvorligt. Til syvende og sidst vil man jo nok blive pisket til at følge de sagkyndiges aargamle Raad om at benytte Mønten i Tilpasningens Tjeneste — bare det ikke bliver for silde! I de fleste Lande lader man Landets Økonomi bestemme Møntens Værdi, men herhjemme forsøger Regeringen i sin ophøjede Visdom paa at gaa den modsatte Vej ved at lade en tilfældig Kroneværdi være bestemmende for Landets Økonomi. Allerede i 1932 sagde Dr. polit. Jørgen Pedersen:

Hovedsagen er, at vi antager et helt nyt Princip for vor Valutapolitik, nemlig dette, at det først og fremmest gælder om at pleje og fremelske Produktionen, og at Veksellkurserne er uden Betydning og derfor maa underordnes store og vigtige Formaal. Først da, siger Jørgen Pedersen videre, kan vi frigøre os for de Lænker, som faste Veksellkurser paalægger os.

For ganske faa Dage siden har Dr. polit. Jørgen Pedersen ved de sjællandske Landboforeningers Delegeretmøde givet Udtryk for det samme, idet han hævdede, at selv om vi forsøger at komme igennem med Ordninger, vil Resultatet blive noget tilsvarende, som hvis Veksellkurserne straks afstemmes efter Indtægtsniveauet. Desværre bliver der vel den Forskel, at Højfinansens i saa Fald slap for at give sit Bidrag. Ordningerne gaar nemlig i Regelen i den Retning at holde Kapitalen skadesløs. Naar dertil kommer, at en fornuftig Valutapolitik ikke koster noget, hvorimod Fordelen ved Ordninger i mange Tilfælde æder sig op — ja, saa skulde man ikke synes, at Valget kunde være svært. Det var Anskuelse af den Art, der laa til Grund for min Stilling i 1932, og som gjorde, at jeg i de første Dage efter min Indtræden i denne Sal maatte baade tale og stemme imod Valutaloven.

Nu siges der, navnlig fra Partiet Venstre, at Valutaloven er blevet noget ganske andet, end Tanken oprindelig var. Det er muligt, men det er nu ikke let at faa Øje paa, og den nugældende Lov er i alt Fald ikke væsentlig forskellig fra den, der blev vedtaget i December 1932. Om den sagde Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Krag, at det mere var Tidspunktet end Indholdet, han havde noget at udsætte paa. Det ærede Medlem sagde ordret videre — vi kan læse det Sp. 1173 i Rigsdagstidende:

„Men det er dog glædeligt at konstatere, at vi paa vor Side er meget tilfredse med, hvad vi har naaet, og naar dette ogsaa er Tilfældet paa den højtærede Ministers Side, ja, saa er Forholdet saa ideelt, som det i det hele taget kan tænkes at være.“

Disse Udtalelser staar naturligvis ikke særlig godt til den Fordømmelse, det ærede Medlem udtalte af Valutaloven under Valgkampen. Derimod savnedes der ikke Klarhed i den Tale, Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen, i Gaar holdt her i Tinget. Den var rigtig fra Ende til anden; det er blot beklageligt, at den ikke blev holdt for 3 Aar siden. Men hvorom alting er, Handelsministeren er af de fire store Partier gjort til Diktator for hele det producerende Erhvervsliv. I parlamentarisk styrede Lande vil man sikkert ikke — det blev ogsaa stærkt fremhævet af det ærede Medlem Hr. Christmas Møller i Gaar — finde Mage til uindskrænket Bemyndelse. Det kommunale Selvstyre er for længst kun en Skygge af sig selv, og med Folkestyret, som det ærede Medlem Hr.